

240
Hen

Timans Ende.

Spádóms-ordin i Opímer: Bókenne 10, 5, 6, beda oss ad sá dagur miuni koma, á hverium einn Eingill miða upplifta sinne hende til himins og sveria vid haun sem líf eilifliga, ad »Timi skal ej lengur vera». Hvorsu länge burta sem þessi bagnarlege Timaus. Punktur kann ad vera, eru hó í raun rétri þessi ord dagliga tolud til þusund af medbæðrum vorum: heit heira og deia. Daudinn fligur, eins og á Eingils Bængium, hús úr húsi, og bodar smáni saman serhvörum Innbuia: «Vinn Time skal ej vera lengri»: þú hesur endad hiti afmarkada hlaup á ferd unne: gack þú iun í Eilisdina. — Aldur eun þessi Bodskaps ur kemur til vor, mundi þad vera skinsamlegt, ad spyrja oss sialfa: erum ver honum vidbúnet?

Timans Ende! innibindur í set enda vors jardneska kvinnings og lytisemda. Þu fullnægia menn uppá límislegann máta girnd holdsins og fysn augnanna, og Drambseme, enn er þetta sker, er níthillinn rekinn frá sinu gulle, heim dramb sama er nídurþricht, þá svallar drick us rúturinn eige lengur, og hinn lauslátte hrósar set ei af svivirdu sinne — og er had þá hæselegt, ó mannessiur! ad þer skulud uppfilla yðar líssstunder með heim lostum sem vanvæða yður, eda heim hegómlegn lytisendum sem einasta geta skemtad yður? — Gæred ad því, minir viner! ad sálir yðar ei alt of misg nærest á heirri unun sem ver aldærennar lytisemder færa med set, ad yðar tilhnegingar

ei stiðrnest of miss har af, ad þer ej gjortid, þær ad af-
gudum ydar, svo ad þer ei verded ad lokum hiálparslausir,
og ófarsæler, því þær geta ei fylgt ydur inn i ódaudleikans
land, þær heira Timannum til, og hafa einga hlutdeild í
eislifdinne. — Ende allra hlutq er nær, vered harsyrer
sídsamer! Vered hössamer í serhvörre jordneskere glede,
og búid ydur undir ad skilia vid alt, þá eingillinn bodar "ad
Timenn ie skal vara lengur." Hans atkvæde gjerer enda á
serhvörre jordneskere glede, og serhvörre forgengilegre von.

Timans ende! — þá er ydrunar timenn ushlaupeun. Wér komum vaukunnande í heimenn, og eruu af uáttur-
unne hneigder til synda; Guds mind er toyud, og lífid
er sá einaste Time sem oss er gefenn til ad usá henne astur.
Deium vér án umavendunar, "hlótum vér eisliflega ad
vera vanheislager — ó hvilik uppvækjande spursmál inngef-
ur þánkenn oss,! er eg endursæddur af heiloquim anda,?
Hvad eru minar lytisemdir og minar esterlániganir? er
mitt hiarta Guds mystere edar syndarennar búskadur?
Hve stuttur er sá frestur, á hverum vér eignum ad svára
hessum spurningum?

Timans Ende! þá munu niedolen til ad útvega oss
astur Guds nád, verda strá oss numenn. Wér lísum hér
sem í titlegd; vér gétum ei séð hann eins og hann er, þó er
hann oss ei aldeilts hulinn.

Hann breidir út eitt málverk í þessare eidimörk; hann
stegist síðlfur vera miskunsamur, og fús til ad fyrirgesa;
hann steger: »nú er nádarennar time, nú er dagur hiálp-
rödesens.« Spámen og Possular tala emnuu, empótt
þauder, til vor, heit utmála einn medalgaungumann, sem
þtgað síðan sig til lausuarglaðs, svo ad vér, med trúane
á hann, nættum óðlast lífid fyrer hans salir.

Hans þiohar eru enn sender, eins og sendebodar til ad
grásbæna oss, ad komast í sátt vid Gud, og fullvissa oss
um, ad hann stande med útbreiddum örmund, fús til ad
veita oss móttoku; býrjar oss ad forsmá tilbod heirra, og

Hannen fyrerlita heira guddómilega Herra? Bráðum munnum vér komast ad raunn um, ad skadenn verdur einasta vor, og hann óbætanlegur, hví raust fyrergéfinn ingarennar nær ei til fyrer veraldar þessarar talmórl.

Hinn gode Gud kemur til ad dýrum hjartna vorra, sem til ad heidast ínngaungu; hann beider oss ad síná astur, og íáta syndir vorar, ad haun gée fyrergesed þær. Forherded eit ydat hiscta, svo þegar eingillian uppliftir finne hende ad boda timans enda, ad Drottinn há ei síalfur, sem einn strángur hefnare, upplifti finni honde og sinu sverde, segiande: þér, sem hafed forsímad mina frammibodni náð, skulud einga hlutdeild hafa í henne.

Timans Ende! þá má hjarta hins lastafulla leppa sunne síðusta von. Eingenn er vldunges ófarsvöll fyrer sitt endadægur. Vist eru þeir verslu menn oft hinir glödustu; enn svo mun ei altas verda: heitá glede mun síðast í sorg; émíndid ydar dómarau, sitiande á dómstóle finum, falla ydur fyrer sig, til ad veita þessum spurningum svor: hvad hafed þér gjort af gjörvöllum lífsskundum ydat í hinne ummlidnu verold? Þér eiddud þar, sumer 20, — sumer 40, — sumer 70 árum, og eg gaf ydar hennan tíma med þúsund náðar og hiálprædis tælesærnum og medolsuni, hvort en hafed þér brúlad þau öll? Hve marga helgidaga hefe eg gefed ydne? Hve marga Preikaner hafed þér heyrtr? Hve marga hagkvæma tíma gaf eg ydur, ad blidia, gángra assidis, og ummgangest Gud og ydar eiginn sálir? brúludnd þér ydar tíma vel? báðust þér fyrer? hofsdud þér umgeingne vid Gud og sálir ydar? eda léttud þér timann burilida í ótal hégomaskylnum, og forsómuðud þetta eina naudsynia verk.

Hvad es ydar samvitstur vitnandu ydar seka! hvor getur imindad sér þá bitra sálar ángis, med hvórra hér munud hrópa: ó mig aumann mann! Gud hesur láted mina foreldra, og sitt spennberada ord ávarpa mig; þetta hefe eg foragtad, og þarvid tapad velferd sálar minnar. O!

þad hræðesega umniþ· insingar efn! láturn oss í huga þad,
ámedann ennni er nockur miðunar· von.

Timenn skal enda! hve dýrmætur þá medann hann
vær, einkum syrer þó óvidbánu. Ser hvor líssstund
ýdar er náðarríkur frestur; fared, og leitid ýdar fygða
Órottins — leited hans ámedann hann er ad finna, kalled
á hann ámedann hann er nálægur; fared i Jesu nafn,
fared ýdur hans réttlæte. hans dauda, haus medalgaungu
til asbótunar, ségiander: Gud vere með synignum líknsamut.

Timenn skal enda! o! hve heimskir og blindader heit
eru, sem, í því heit heinkia um timauns enda, qvida hens
um, og vita þó ecke, hvornenn heit eige ad scera sér hauka
enist, ester sem hann burtlídut dag efer dag, og stund
ester stund. Heit finna ei sálet sinar búnar vid daudan
um, og þó lisa heit ár frá tree, án nockurs frekare und
irbánings; heit eida frílmuni sinum i eintónum hégóma
látum; heit tapa sinum náðartíma, og sinum híalprædiss
medolum i þákkaleise, og á svivirdilegan hátt, likasem
heit einga syslan hefde ad brúka þau til; heit lisa, eins
og heit hefde eckert annad ad verja tíma sinum til,
enn eta og drecka, vera idiusauser og lisa i offa fæte, frá
sblar upprás til sólseturts sekja heit sífelt ester imissum
hégóma; heit eida tíma þeim, er Gude ætte ad vera
helgadur, likasem heittra eiginn, annadhvort i lete og
hirduleysis ölund, eda i synða og fásumis ydiu, medanir
timans ende flíter sér i hæla þeim.

Hvílikur fíolde er þad af Adams níðum, - seni
sífelt quarta yfer, ad heit einga frístund hase, og þegar
heit óðlast eins dags friun frá syslunum sinum, vita
heit valla hvad heit eige ad giora vid hennu ydiuleysis
dag, eda hvornenn heit eige ad brúka eina stund af
honnunum til einhvors ágaets fyrarfælis. — Einkum hafa
heit, sem eru í hóum metordum, og stóru ríkðæme,
mikinn part af tíma sínum i sinu eigenn valde, enn af
því, hvornenn heit í raun og veru bráka hann, sest

liðslega, ad heit eige vita, hváttil hann notar, eda hvornenn heit eige ad veria honum; heit eru oldungis i vandrædum með, hvornenn heit eige ad losast vid henni. Leidinulega hlut sem fallast tíma, sem liggur daglega, eins og þing byrde á herdnum heirra. — Enn — sá heit hosfudverk, eda solne i anliti, og lasknerenn preifar á flagedenne, eda litur alvarlega á yserbragð heirra, einken annika, kristi hann hosfuded, og ségest vera hræddur um, ad heit ei lénge mune hola síuðómenn, — hvílikur skélkur, hvílik angist yfersellur þá alt í einn af ótta fyrir tímans enda, — hví heit eru sér medvitande um, hve óhæfer heit eru til ad gáuga inn í eilisdene. — Enn hegjar síuðómuren ránar, og heit astur sá heilsu sína, eru heit i eins miklum vandrædum sem ádur, hvornemu heit eige ad veria heim tíma, er heit enn eiga blífadann.

Ó! þá aumkunarverdu fásinnu mannanna barna, sem eru sender í henna heim til reinslu under eilisdeina, og vita þó ei, hvornenir heit eiga ad eida tímans um; heit vita eige, hvorneun heit eiga ad sá enda á lífssundunum, og nögu fliótt nái daqsius enda; heit sofa burt tíma sinn, eda rása um frá einum stadi til annars, oldunges atgerðar og hyggju lausar; heit fyrir hvörn sem heit moet, ad: hvad heit stule gjora til ad miyda tímann, af hví heit eige géta eidi honum nögu fliótt; heit sceliast fiseildt eftir annara hiálps, ad hlæa, spauga, og leika vid þá, og þannen léttar af heim hefðare tímans misg so leidinlegu byrde; enn sanut eru heit i sama augnabragðe, ef þú einasta minnist á tímans enda vid þá, ógnarlega qvidasfuller syrer ad nálgasti haun. — Hvílik fásiona og athugaleyse er ei þetta! hvílik heimstublindne fiansi í hisrtum og athæse syndugra wanna! — Hisrtu mannanna sona eru full af illu, fásinna er í heirra hisrtum meðann

þeir lisa, og síðann sara þeir níður til hinna dandu
Predik: bók 9. 3.

Ó! ad þessar drossarar vildu einhvorn tíma hugleida,
ad tímenn ei tefur; dagar og stundir, mánuðer og ár
tefja ecke, sérvorti þessara flígur með heim flótustu
vænginn, og færer há ucer og nær ellisdenne. — Þó heit
tefja vid barna glugur og skugga, veit tímenn ei af neirne
þvölk ad ségia, og heir munu á sínunni tíma komast ad
fullkomense rann umm, vid hve sanna, magtáríðande
og eilifa lücku heit hafa fared á mis, vegna sínar ófor-
svárauslegn tíma endslu. — Postulen Petur fullvissar þá
mum, ad þó heit dotti og sose i svefnsoke syndanna,
svo fast ad heit ei verdo valter, þá tefur samt eige heirra
dómur, og heirra fördæming sesur ecke. 2 Pet. 3. 3
þád ógnarlega augnablit filter séri ad ná heim, sem
mun med skelfelagum hætte kenna heim tímans sanna
þyrniste; þá mundu heir vilja gesa allar heimisins lykti-
seindar, aðæfse og magt syrer einn stuttan dag, eda eina
eindstu stund, á hvorri heit kunnu ad ydrast, og snaia
sé afnir til Guds, og óðlast nád og saluhálp — enn time,
saluhálp og nád eru horfenni, og heim eilislega syrri
munud.

Tímenn skal enda! hve ríkt esne til hugleidninga syrit
eina þeukiande sálus! adgæte eg þánn úthallaude dag,
og há níðurgangande sól, remmande níður í egennum. —
Þaunum lída líss-dágarnar, erfðis stundernar, og náðar-
tímarnar. — Ó! ad eg gete endad mitt áqvardada verk
ned heidri, ádurenn Virtann syr, o! ad eg brúk vel
náðarennar skinaude stundir, ádur kvoldskuggarnar yfer-
falla mig, og minn erfðis sime tekur enda.

Síé eg tilngled umm midnætt rellu umm himinum;
þessi pláucta útmæler þá mitt líf, og fára isolu minna
augnablika til enda.

Ó! ad eg yrde underbuén ad skilia vid sól og tilngl,
og qvedia þesa synilegu heima, og alla heirra tindrande

dyrd; alt þetta eru einasta næslingar míns tíma, og flita mér áfram norð eislaðeunum.

Reike eg um i lyttigarde-nockrum, og staldri vid til ad skoda. skuggans hveifingu á sólskifunne; hann líður yfer sjunda líurnar, med ómerkianlegre ferd, enn núnum þó innanskams ná dagsþreiunnar seinustu línn; svo hreifast minar stunder og minn augnablik áfram med þégo iande gáange, enn hau munu med vissu ná heittra síðasta takmarki; hve hirdulaus sem eg jafnvel er um heittra hreisingu, og hve hánklaus eg líinne vera um timans, brúkun eda hans enda.

Byrjar eitt nytt ár, og þess fyrste morgun upprennur yfer mér, há vil eg minnast þess, ad hid seinasta ár er endad, og líðid burt yfer höfud mér, til ad gæsa hví nærverande rúm. — eg hese einu áre minna ad ferdast gegnum heim þenna, og fullnægia ferdamannsins finnislegu skylduverklum. — Ó! ad min kostgæsne í ad uppsylla skyldu minna nætte aukast, har ed tala minna áqværdudu ára eit minklud.

Finn eg nian afmælisdag, í því eg sit yfer almanaked, þaun dag á hvorium eg geck iun. & daudlegleikans síðunarpláts, eg var fæddur í þenna synda breiðleika og sorga-heimi, til ad reinast under betre list? Gud minn góður! hve miklu hese eg þegar eidd af þessu daudlega lífe, þessum reinslu tíma! og hve lítid er eg búenn undir hinn fælli heim! hve óvidbúenn minni daudastund! Eg slike mér & hvertu augnablike ad enda þess lífs, sem byrtiade vid minna fædingu. Er eg ennu fæddur & ny af Gude? hese eg byriad kristins manns líf? er eg búen vid heim ógnarlega dége, sem euda mun minna hérvist? er ej hæfur til ad færast í andanna verlsdu, í gegnum daudans þraungya port? Er eg endurniadur í allu náttúrunnar veðde, og hesur gjorr til ad gánga inn í ena ósénu veraldu, hvor eingenn ummælisti lengur skulu vera á degum og átum, hvor hinn eilise dagur nipp.

filler alt med guddómlegrar ánægi, eda eisf nött, med längre og aumkunarverdre ófarseld og myrkre.

Pegar eg sé vin minn defande, eda líl nágranna míns bored til grafarennar, ce! þeirra lífssíunder eru strunnar, og þeirra reinslumor eru ellislega endader; heit eru þengner til síuna eilifa heim kynna, og sálna þeirra klor eru ónumbrechta lega fastsett; eingillinn hesur svartid: "Þeirra tíme skal ekke vera lengri," hann hesur gjort enda á þeirra von edur ótta, og samkvæmt rétt: Láts dóms reglum, er þeirra farseld edur ófarseld ellislega úrskurdud. — Tak þessari advorum, sála min! og heink um þina eigenn burtfør.

Stondum ver fírkiugordum, veitande leisum vina vorra hinn seinasta heidur! hvíslann fialda af daudras leg stodum sínum vér há i kringum oss? hvád eru legsteinar annad enn minni þessa stadar innbyggjara til ad fræda oss um lífssíua allra þeirra, og staðanum, há sagt var til serhvors: "Þinn tíme skal ekke vera lengri." — Ól ad eg í tíma mette læra henna mikils áridande lerdómi, ad mitt líf ogso er á fleigiferd. — Slik leidiskorn skal innam stams hladast upp yfir mér, á einhvorum mér ófunnum iardar bletti; þad skal hylia þetta mitt hold, og þesse min bein, og fela þau syrer sólarenuar byrtu, og manna síðuuni, þangad til himmarn r ei eru lengur til.

Mássku einhvor esterlisande vinur, grafe nafn mitt ásamt isolu daga minna á flettan stein, sem við minnismerke um náttúrunnar breiðileika, og timans enda; þad er mognlegt, ad einhvarr vinasótur endur og sinnunum vitie núns hvíldarstadar, og eitt hvort vidkvæmt auga væte þad fálda minne med einu tare; cinn edur annat af gamal funningi mínum staldrar hér mássku vid, til legsteinenum ad læra há lerdóma sem daudalegleikenn framibidur, og þad gétur skéd, hann bende

med singrinum og sine samferdar manne sinum máns adardag dauda míns.

O! hann hátidlega, hann skélselega dag, sem enda skal minn áqvardada túna á jordunne, og alt erfide handa minna!

Þeink, ó míni sál! ad medan víner edur framande, staldra vid á blette þessum, og lesa dag þinnar burtferdar hédanu, þá er eitt afgisrande og óumbreits anlegt dóms aikvoðe uppsagt yfir þér, og þá mytur þú leuna fyrer vel brúkadann tíma, eda lídur endas lausa hormung fyrer hans misbrukunn, í farsældar eda ófarsældar úþeckum heime.

Tímann skal enda! til hvílks brixlis gesst oss her orðsok? Líssins éginlegn syðlan, og trúarbragdanna heilosu skyldu hofum vér á frest skotid, medann yfir hofum ofþyngt síðla oss med ónaudshylsegum og gagnslausum hlátumini, under heim uppáslætte, ad tímann sé usgur.

Hve mytsom cesing wundi had vara, ad setia oss síðla oft í þaunkuum vid tímans enda, ad tminda oss ad vör allareidu heivum hliómenn af eingilsins rauft, edur seini vid Christi domstólu, og ad falla vorar síler til heilags reiknángsskapar fyrer, hvornig vér hingad, til hofum vared tid vorre.

Leised mér ad adgæta þetta nockud nákvæmar; því had sem er sagt yfir hofud, yfirbevisar síaldan samvísfuna edur hrærir hiartad:

1. Hafid þér ecke sofð edur föð alt of millum tíma, án hins minsta hisetnings edur fyrertakis? Hve marger eru þeir, sem láta morgunstundena lída í seng sinne, og eida þannen túna sinum í litid lengri svæfni, í litid lengri dýr. — Fáeinat hégóma syðlanet, auf morgunverdar og klæðslu enda morgun enn án quðlegra þánka; og hve margar dags, og kvælstundir eidaſt í sliku flori og ydiuseyse, án

hess meun, eina hálfa stund take sér syrer hendur
nockurt mytsamt verl, frá því syrest líðmar af dége,
hángad til heildartímenum kenuit astur; Timen er
lídim, og líkadem heir ei viðsu, hvornig heir ættu
ad veria honum, medann hann stóð yfer, so vita heir-
mí ei heldur, þá hann er lídeinn, hvornig heir hafa
brúkad hann. Heir eru oldungis óvidbúner ad-
standa reikningsþekap á hans brúknu. Ennum sá
stóri allsheriar dómarar vaka þettu: syrit gilt ansva-
ruppa svo hátidlegt prof-souersmál?

2. Hefur þú ei eide längtrum meiri tíma enu naudsynleg-
er, til skémítunar og lyftisemda? Skémítun er ei
óleisileg ad svo miklu leite sem hin er naudsynleg,
og hafseleg til ad afsléttia fálarennar heitiu eftir systan
og erside, og búa hana undir ní syrertake; enn hefur
þú ei notid hennar frammi yfer rétt takmörk? Hefur
þú ei eide til skémítunar jafnvel heim tíma, sem þú
hefdir átt ad brúka til updirbúnings undir daudann
og eilisdeua, og til ad leita längrum meir ársdande
hluta?

3. Hefur þú ei eide oft of miklum tíma í ad sækia
dríkliu felog, í því sem hú fallar goit sámverme,
og á almennum samkomustöðvum, hefur ekki dríkliu-
stosann sed þig heilum queldum sanan, stund estir
stund, og þad stundum áðrenn dagfins systan og
erside hefde átt ad vera endad? Og þá bíblíann,
edur Svefuhús þitt, edur ondagt eigenu ettmanna-
þinna, stundam hefur fallad á samviðstu þina, hefur
þú þá ei daufsheirist vid heim ólinni?

4. Hefur þú ekki ad ónitiu, og þér til leidinda rápad
til sunda vid nágrenna þina? Þegar samtaled
loekide og defnade, og beðe þú og viðir þínir voru
í vandrædum med, hvad heir á næsta auggnabragðe
ættu ad ségia, og viðsu ei med hvortu heir gette ad
uppsilla tímann, þá urdud þér samt ad halda ásraum

med samtalib, og tímum hlaut ad eidaſt. — Stnndum kom vedur og vindur, eda (had sem er mikil verra), hreixlanlegt fladur um imsar manneskiur og heimili, ydur til hiálpar, seo ad ei yrdi alt of laung þogn; enu eckle eitt einasta ord um Gud gat fengid ríum, til ad afleitta þessare olundarstund. — Eigid hér þá eckle ad standa reikning á neinu af þessum tíma? og mun had lata vel i dómarans eyrum: "vér byriudum þessi heimskilegu ummítlis esne, þessar sverrande frásögur, af því vér vissum eige umin hvad vér ættum ad tala, eda hvornig vér ættum ad eida stundunum.

5. Hefur þú eigi giort þig felann i þráfaldum og sifeldum dreyte og forsonun hinuá eiginu naudsynlegu syðana, i þinu staude, eda trúarbragdanna heilsogu skyldu, med því ad gëſa þig allann vid ónaudsynlegum hlutum, og borid þetta syrer: "had er enu nógur time."

Hefur þú lært þessa áridaude og eilífu varðdar reglu, — "þliot því aldrei á frest til morguns; sem þú gétur giort í dag? — "drag had aldrei til nærstu stundar, sem þú gétur giort á nærværande." — Hefur þú eigi oft rekid þig á þina eigmán fásinnu i því ad forsóma nærværaude skyldu? — Salomon seger oss (Pred. Bók 1, 7), þar er tíme til sérhvors syrtakis, og sérhvort verk undir sóluune. — Hæfilegur tíme syrer sérhvort leysilegt verk í lísevu; og had er syðan og ástundan eus vísa, ad giora hæfelegt verk á hæfelegum tíma; enn þá vér hofum sicc oss sleppt heim hæfelega tíma, hve oft hofum vér þá ordid á talar dreguit — vér hofum þar syret lidid mikil ist, og stundum hofum vér aldrei gétad framkvæmt had verk cdur syðan, vegna þess ad annar hæfilegur tíma aldrei hefur bodist. "Timenn hefur ei verid lengri."

Felix sló á frest samtali sínu vid Paul, um trúna á Christ og réttileitid, og him komandi dóm, til hæfilegre tíma,

sem líklega aldrei hefur komið — Postul · gisrn · bók 24.
25., og Guds ord känner oss, ad ef vēt forsoniunt vorq
sáluhíslp, á heim nálega nádarennar dēje, þá sé eing
illinn reidubúenn til ad fveria: "ad timi skuli ei leingue
vera?".

Hve langann téma hér enum eigid sýtir hóndum, veit
Gud etun; þad ólisada af dögum ydar er hiá honum, og
tala þeirra miðlar á hverin kvolde; láted því ei þá upp
rennande sól, bríxlæ ydur umm framihaldid hirduleyse;
minnist á ydar syrfsatande misbrukun af stundum,
mánuðymum og árum ~~þ~~ heimsku og synd, eda þá best
hefur vered, í hégomastap og glingri; látid þessa þánka
umum ydar lidna frammserde hrára ydar hiortu, ad hér
verded sifelt frammvæmd arsamer i ad rekja skeyldu ydar.
— Þated hér á heim ummlidna tima hased vered svo
later i því kristna védhlaupi, svo takid daglega dritigare
spor, og spennid alla fálarkesta ydar til ad uá frónunne
og verdlaunum.

Hluttid estir guds rödd i hans orde med meiri efters
tekst og laungun til ad fóra ydar þad i uit; bidied hinn
holinnmóða Gud med tvøfaldri ákefd; 'hrópid hátt, og
hættaid ei sýrr enn ydar synduga sál er umimbretti til
ydrunar, og endurniud til heilagleika, sýrr enn hér
hased eitthvort nækle uppá ydar einsæga elsku til Guds,
og folsévalausa trú á hans son Jesum Christ. — Látid ydur
ei nægia, forrenn hér odlest velgrundada von umm, ad
Gud af uád sé ydar vinur og frídkegður sadir; ad
þegar dagar og mánuðir ei eru meir, hér þá mágid
gáuga inn i lióssins og fridarins tilisíu bústadi.

Tinnum skal enda! Gudi sé los, ad hann er enn ei
endadur; látum oss dáðst ad hans misskunisme i því ad
advara oss svo lengi. — Eitthvort súlfoms tilfelle minnit
oss á, ad lísfid nálegist sinni enda; Eitthvort daudssafst
vina vorra og kunningsia, er vidkvæm og forgled advarun,
ad vor daude eiruenn sé sýrir hendi. — Gudi sérhvorrar

víku og sérhvör afnukomandi sunnudagur, advarar oss.

— Sérhvör ræda sem vör heirum, ad tñnum sé stuttur, og lísfid fallvælt, er ni bending, ad hinn stóri eingill innannskems númer boda, enda míns líma. — Hve óaßar lauslegit númer vör verda, ef vör dæfheitustum vid allum þessum advernum.

Æ! hve leingi beid Jesus, og hans münseme og lærdómur eftir yður, adur þér byriudud ad þenkia til heirra hñta er heira til yðar eilisa frídar, — og erud þér nu hátidlega vaktir, hve lengi hefur hann bedid eftir yður med níum áminningum og sérdeilislegre umhryggju med misken, losordum og náðar : tilbodum, med hórunni og ógmunar ordum, og med heilrædum sín s eiginn anda, síðann þér bytiudud ad síá þá hættu seið þér erud ístaddir, og þrátt fyrir alt þetta, — hafid þér enn einlæglega yðraast syndarennar ? hafed þér enn þád hina frammhöndnu náð ? hafid þér gefid drottni síðla yður, og óðlast hlutdeild i hans hiálpræde ? Þess er hinn þægilegi tími, þetta er dagur hiálprædisins. Ef þér í dag vilied heira hans rauð, þá forherdid ei yðar hvertu, því ei er vist, ad á morgnu sé náðardagur, ad á morgnu sé sá þægilegi tími; einasta hin náloega stund er frammhöndinn. — Sérhvör dagur og sérhvör stund er misken, sem meira er í varid fyrir synduga menn, enn vör fátum skyniad. — Þád er miskunseme, ó Syndarar ! ad þér voknudud ecke í morgun í helviti, og ad þér ei vorud fastir þár, án moguleika til ad losna, án nockurrar vonar ummi ad óðlast misken.

Tímeni skal enda ! þá eru heit seler; sem gladie vænta endalokanna, af því heit eru vidbúnir, heim þeir þursa ei ad óttast fyrir dómis aikvoðennu, edur eidi hins megtuga eingils, þá hann uppliftir sinni hendi til himins, og svet med hátri roddu : "tími skal ei lengur vera"

O ! þær farsælu manneskiur, sem svo ágætlega hafa fari fær i nyt lífsmann, ad þér ad nockru leiti astur

hafa óðlast Guds mynd, í heirra fáslar, og fullvissu umm
Guds náð vegna Christis, í hostium tilgáange tímenn var
Þeim léntur; þessar sita með blígdun vísir yfirfísonir sinar
í vonarinnar landi, þeir hafa ángrast og ydraust syndar-
innar, ádur ydrunar tímum var lídinn, og eru ordnar
niar mannesskiur, og heirra varir og fráumferðe bera
vitni umm þá guddónilegu ummibreiting. — Þeir hafa
búlid sig undir daudan, svosem lífid og tímenn var
Þeim til þess gefen.

O! þer sannferselus fáslir, sem hafa metid tímaminn
svo mikils, að þeir et hafa látid hann líða burt í hégóma
syflunuauit, enn hafa óðlast síarsíðde dýremætare enn
þann tíma sem lídinn er, nefnelega ríkdómi náðar fatti-
máslans, og von um eilifa dýrdar arfleikiu.

O þer sannfarselus fáslir! Heirra fála býriar; þegar
heirra daudlega lífstíð er endud; látnu oss skoda heirra
farseld í fáum atkvínum.

Myrkra og orðugleika Tíme er ekki lengur! Há
skulud þér ei lengur reika í villu og vanvitku; þér skul-
ud skoda alla hinuti í Guds lióse, og síða hann augliti til
auglitis, hann sem er upprunaleg segurd, og eilifur
sannleiki. — Þér skulud síða hann án skilu og skugga,
án spéglis hans ords og beda, sem í hærsta lagi einasta
gefja oss veila skinu af henum, annadhvort í tilliti til
hans náttúru eda vissdóms, hans magtar eda gæðstu;
þér skulud síða hann í honum sílfum, og í hans shni
Jesu, sins fodurs skærusta og segurstu í mind, og þér
skulud heckla hann, eins og þér erud hecktir.

Freistíngu og hæitu-tíme er ei meit! — Þegar hér
einum inn erud komnit útförir takmörk þessarar sinilegu
veraldar, burt frá öllum þim hlutum sem eru tillokkandi
fyrir holdid og féliningar vitina, há skal eingenn efe
lengur vera umm yðar fáluhiálp, einginn örvarðandi og
þinaandi ótti umm yðar hlutdeild í elstu fodur yðar, og
endurlausn hans kera sonar. — Þá er ei framiar tíme

edur pláts fyrir sýndena ad búa í ydur; leifid fyris hennar ibúð í ydar daudlega líkama, þlítur ad upphefjast; þá líkamenn síalfur hnigut til moldarennar; þér skulud til eilisdar aldrei meir finna til hennar sterku og saurugu verkana, hvortle i ydar hiarta né liserne.

Varáttu, tímum vid ydar andlegu óvini er ei framstrar! ekkiðer stefðer léngur milli holdsins og andans; einginn inn orusta framar vid heimværing diesuleinn, sem á þúsund vegu hesur reint til ad folkia ydar og scera ydur afvega frá ydar himnestu ven. — Ydar stríð er endad, — ydar sigurvinning er fullkomenn. — Þér eruð gierðer jafnvel meir enn sigurvegarar, syret haun sem elskade ydur.

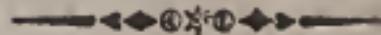
Hiarlaegdar og scírvéru tíme ydar frá Gude er ekki léngur! — Knsda og doðinsskápar tíme, og ótte fyrir ad freistast til fráfalls, er ei meir! þér skulud verda sem stólpur í guds müsteri, og skulud ei framar þadann fara. — Hann mun elsta ydur sem sílfan sig, og tendra hic ydur svo logandi elskublossa, sem einasta einglar vita af ad ségia, og sálir þeitra, sem nilega eru fullkomnit ordnir.

Nú er ei framar tíme fyrer ydar til ad plágast í samlycemi lastafulla! Sál ydar skal ei léngur trublast og gjörast bróleg af vinande ummgeingni med heim lastafullu; ei heldur skulud þér hindrast í ydar heilosu og himnestu of singumini af neinum Guds og hans náðar óvinnum.

Ydar mædufusle erfidis og þianinga tíme er ei meir! scelir eru þeir daudu sem deia í Drottni; þot þeir hvílast af sllu þeitra erfide, sem farer með sér ordngleika og breitu; einginn harmiut edur hróp skal framar tilvera. — Sorgar Uppspretrurnar eru eilislega upphornadar. — Eingenn síldómur skal framar vera í holdinu edur andanum; Gud mun herra sll tár af þeitra augumim, og síalfur daudenn skal ei leingu tilvera.

Pad er fullkommad! sagde vor blesjade Endursauss-
mure á krossinum. — Pad er fullkommad! O! ad einn
og sérhvør af hans estirfylgiurum géte sagt á dauds-
aus stundu vid timans enda: minar syndir oj yfer-
sionir, minar hörmüugat og þiáningat eru eilislega
eindadar, og sá megtuge eingill sver! ad tíme þessara
hörmüunga sé ei lengur; hæt eru horfnar, og skulu
aldrei astursta. — O! lufkulegu sálir! sem hafid svo
vísliga reiknad þá stattu og óvissu telu ydar daga á
jordunne, ad þer i tíma hafid safnad ydur forda
til himnaferdat.

Sælli erud þér, enn allir kraftar þess nærverande
þánsa og máls fái utmálad edur fráskirt. — Dagar,
mánuðir og ár; og alli þessi stutu og mœdufullu timabil,
skulu verda uppsvelgd í lánga og sélusulla eilifd. —
Timans straumur, sem runnid hefur milli backa þessa
daudlega lífs, og borid ydur áframmi midt í gégnum
morg hættuleg freistinga, ótta, og forgassér, skal
skiðta ydur framm á haf heittra lyssisemda, sem eingann
enda hafa; þessi sela hlítur ad vera ævarandi, hvé
varanlegrælli hefur þar einginn takmörk. — Timenn,
med öllum sinum mælingum, er horfinn, í hinri
endalausu eilifd.

Kaupmannahofn, 1813.

Þrentat af Þorsteine Einarþyne Rangeli.

